

**XXXVI CONCURS DE PROSA I POESIA EN CATALÀ PER A
NO PROFESSIONALS 2024**

**Obres guanyadores en categoria de poesia, nois i noies
de 9 a 11 anys**

1r premi: Júlia Gómez Llorens

La fosca nit

Per fi ha caigut el sol

d'un dia de juliol

el cel es torna fosc

i ja no il·lumina el bosc.

En la negror,

surto a mirar les estrelles

m'envolta la dolçor

de les figures belles.

Agafó el meu telescopi

per buscar els planetes,
trobo cada forma
de les enormes esferes.

La nit m'abraça
i m'hi trobo com a casa
miro a l'infinit
i em sento agraït.

La lluna em diu adeu
que tard, ja són les deu.
Me'n vaig corrents al llit
per somiar en la fosca nit.

2n premi: Lucía López-Osornio Linares

La humanitat i la seva destrucció

Quan la nit cau al bosc,
les ombres ocupen la llum i es fa fosc.
Les aigües del riu ballen entre les pedres,
els arbres s'ho miren coberts d'heures.
L'ocell que canta amb el murmur de l'aigua,
les plantes que parlen la seva pròpia llengua,
i el vent arrossega les seves paraules.
Si la natura s'acabés,
el món no seria mai més
un lloc on calmar l'esperit
per tal que tot torni a tenir sentit.
I ara que l'aigua ens torna a faltar,
t'adones que no cal més bosc per asfaltar.
Tants ocells que es queden sense llar,
en el nostre afany de construir.
I, sense adonar-nos, no fem més que atropellar,
acabant sempre per destruir,
aquest món que ens ha vist créixer
i que si seguim així acabarem per no merèixer

3r premi: Ona Sánchez

El Temps

Quan m'ho passo bé
el temps passa corrents
i quan m'avorreixo passa lentament,
encara que no vulgui a la meva ment.

Quan estic somiant
el temps passa volant
i quan estic imaginant
el meu cervell es fa gran.

Quan jo em sento malament
el temps es para un moment.

Quan jo faig esport
el temps va com vol.

El temps no té color ni olor,
però va més ràpid a l'estiu que a la tardor.

Tampoc té gust ni volum,
però ocupa el dia com fa la llum.

1a menció especial: Guillem Romagosa Fernández

La vida d'un ocell

L'ocell més bonic del món

se'n va a casa tot sol,

l'ocell rodamon

volta com un gira-sol.

Té tot el que vol,

menys una cosa,

un sentiment important,

a l'ocell li faltava l'amistat.

Els amics se'n riuen d'ell

perquè el seu bec és molt bell

cada nit torna volant al niu

tot plorant, amb ningú riu.

Plora i plora i en silenci es pregunta:

Per què se'n riuen de mi?

més tard es troba amb els amics

i decidit els diu:

No és bo riure's de ningú,

Doncs, tots som diferents.

Ocell bonic tens raó

ara jugarem en germanor.

2a menció especial: Bru Batalla

Tindria un bell amic

Tindria un amic,

no voldria un camell.

El voldria més xic,

i de color vermell.

Vindria d'un país antic,

on el drac dona consell,

el bambú creix on el sòl és ric,

i una muralla sembla un castell.

Viuria dalt d'un arbre bonic,

tampoc seria un estornell.

Menjant pessic a pessic,

Ajuntament de
Sant Just Desvern

però no seria cap ocell.

M'abraçaria a la seva pell,

perquè soc molt fredolíc.

Qui seria el meu amic?

Tant de bo un Panda Vermell.